

A nevek, a tárgyak kihűlve hidegen semmit se érnek, csak felszólítanak, hogy

92 Uri Asaf

PETŐFI GIMNÁZIUM

magam, mostani létem
átsegítsen a még meglévő
színhelyeimre, ahol már
senki(m) nem él. Virginia
Woolf, ezzel szemben
mindenki nevére emlék-
szik, aki megfordult a há-

zában. Úgy állnak az ő sorai között a nevek, mint a gyűjtő mappája, az örökre dermedt, spirituszba (denaturált szeszbe) mártott és tűre tűzött bogarakkal. A nevek nekem is fontosak, de rajtam, húgomon és a szüleimen kívül nem tudok más nevet. Vagy mégis: Bencés, Hatvani, Szilberekí... stb. ezek idegenek, nem erőlködöm tovább. Sokáig kizártam magamból azokat a helyeket és azokat az életeket, élő bőrből készült védőfalat vontam köréjük. Mostanra már magamhoz fogadnám a szereplőket és a helyeket. Pár hete hívatlanul besétáltam a régi gimnáziumba (ahova jártam), és amely ma is teljes idegenséggel áll a Tabán mozival szemben, a Horváth-kertben. Az igazgató kezébe nyomtam az Athéni szoba friss kötetét, hogy bemutatkozzak, és egyszer talán felírjanak az iskola emlékfüzetébe, web-oldalára, vagy emléket hagyjak magamról. Félek, hogy elmebetegnek néztek. Meg kellett magyaráznom az igazgatónak, hogy az Asaf Uri és az Asztalos Iván az egy és ugyanaz az ember, két különböző jelenben. Miért tettem? Nyomot szerettem volna hagyni magamról, ott, azon a helyen és nyelven, ahol a bomlás és félelem istenének már nincs ereje rajtam vagy felettem. Hiszen már újra, és zavartalanul ezt a nyelvet használom! Lemondtam arról, hogy itt és ott az ősi, tanult nyelvet használjam. Ha tehetném, bearanyoznám az Alkotás utca hétemeletes szürke házának barokkos lépcsőházát, amelynek fakorlátjára annak idején gombokat szegeztek a korláton csúszkáló fiatalok védelmében. Ma már senkit se kell védeni, nem is nézem meg a gyermeki örömök elidegenült színhelyét. A korláton lecsúszni, emeletenként, vagy a földszintig egyetlen lendülettel. Ezek a lépcsőházi fakorlátok – mintha most is tapintanám őket – az álomrepülés megalapozói. A repülés sokaknak kijár, talán valóban kiérdemlik. A repülés, amellyel könnyedén elrugaszkodunk a földtől és az ügyetlen halandókat kíséjük, mágikus testközelen, akik rajtunk ámulnak, és mi ugyanúgy ámulunk ezen a valóságon. Korláton csúszok és repülök, de nem egy időben. Az emlékezet belülről, magától irányít. A vágyalom élménye a felülmúlhatatlan repülés, ezt csak Éva érkezése múlja felül, amikor a súlytalanságot felváltja a valódi szerelem. Éva gyalog jött hozzám, hat emeletet repült, és én a nyitott ajtó mögött vártam őt, közben a szívem hevesen vert, húsz éves voltam és ő

harminchárom. Vajon él még? Tudom, soha nem akart megöregedni. Apám kettőnk ügyébe beavatkozott, és eltávolított tőle. Anyám kérésére? Soha nem tudom meg.

